

Arrest

nr. 197 833 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, moslim te zijn en afkomstig te zijn uit Fez. U zou sinds 2003 een relatie hebben gehad met een schoolgenoot, A. (...). In 2007 zou uw gezin op de hoogte zijn gekomen van uw geaardheid. Alhoewel zij niet akkoord gingen met uw geaardheid en van u verwachtten dat u uw relatie zou beëindigen, lieten zij u verder met rust. In 2010 zou de familie van A. (...) op de hoogte zijn gekomen van jullie relatie en aldus ook van zijn geaardheid. Zijn familie zou hem om deze reden hebben vermoord. Vrienden van u zouden u hebben ingelicht over de familie van A. (...) om ook u te vermoorden. U zou een jaar uw ouderlijke thuis niet meer hebben verlaten en zou vervolgens verhuisd zijn naar een andere wijk in Fez om er uw opleiding aan het beroepsinstituut af te

maken. In 2013 zouden uw vrienden u op de hoogte hebben gesteld dat de familie van A. (...) uw verblijfplaats te weten was gekomen. U zou daarop naar een vriend zijn gegaan en na een week zou u naar Tanger zijn gereisd waar u tot maart 2017 zou hebben verbleven. Toen de familie van A. (...) ook daar naar u op zoek ging, besloot u Marokko te verlaten. Via een vrachtwagen in een schip ging u naar Spanje. In Spanje aangekomen nam u uw intrek bij een vriend van u die al eerder uit Marokko was vertrokken. In Spanje zou u een relatie met hem zijn aangegaan. Jullie besloten naar België te gaan omdat jullie te weten waren gekomen dat mensen met een verschillende geaardheid er worden aanvaard. Uw vriend zou enkele dagen voor u zijn vertrokken en daarna volgde u. Jullie zouden niet samen hebben gereisd om zo de kans te verkleinen dat jullie zouden worden opgepakt. Aangekomen in België zou u uw vriend hebben opgebeld, maar kreeg u geen gehoor. Uiteindelijk zou u bij uw neef, A'. (...), zijn ingetrokken. Deze zou u niet hebben toegelaten asiel aan te vragen. Op 24 oktober 2017 werd u na een controle aangehouden door de Belgische autoriteiten en wegens illegaal verblijf overgebracht naar een gesloten centrum. Op 8 november 2017 diende een eerste repatriëringspoging geannuleerd te worden omdat u zich verzette tegen uw vertrek. Een nieuwe repatriëringspoging werd voorzien op 11 november 2017. Deze diende geannuleerd te worden aangezien u op 10 november 2017 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. U legt geen documenten voor.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van de hierna volgende redenen:

Dient allereerst te worden gewezen op de vaststelling dat u het CGVS bewust tracht te misleiden middels het afleggen van leugenachtige verklaringen. Zo werd u gevraagd naar uw facebook account. U gaf daarbij aan dat u slechts één facebook account had en dat deze onder de naam M. P. (...) geregistreerd stond, maar dat u het account verwijderde toen u in Spanje bent aangekomen (CGVS, pg.13). U ermee geconfronteerd dat u wordt geacht de waarheid te vertellen, blijft u volhouden over geen facebook account te beschikken en dat het enige facebook account dat u had, werd verwijderd (CGVS, pg.13). Toen u door het CGVS werd gewezen op het bestaan van een facebook account onder de naam 'N. L. (...)' waar uw hele doen en laten kon worden gevolgd sinds 2010, besluit u dat het moet gaan over het account van uw broer Y. (...) (CGVS, pg.13). Eerst trekt u de kaart van een zeer treffende gelijkenis tussen u en uw broer (CGVS, pg.13). U gevraagd of uw broer dan ook in België verblijft, besluit u vervolgens dat uw broer zich als u heeft uitgegeven en uw foto's ook op facebook heeft geplaatst (CGVS, pg.13). Vandaar ook de interesse voor schaarsgeklede vrouwen die uit het account blijken (CGVS, pg.12), deze interesse wilt u echter duidelijk aangeven, deelt u helemaal niet met uw broer (CGVS, pg.12). U vindt het een zeer normale zaak dat uw broer zich voor u uitgeeft en ook al uw foto's post, daar hij u graag heeft en u slechts één broer hebt (CGVS, pg.14). Ook met het feit dat uw doen en laten door de vele vrienden zo meteen kon worden nagegaan, dit terwijl u voor uw leven vreesde, vindt u niet onoverkomelijk en zeker niet van die aard dat u besloot uw broer hierover aan te spreken of terecht te wijzen (CGVS, pg.13).

Zelfs indien nog zou worden geloofd dat het account dat van uw broer betreft – hetgeen in casu geenszins het geval is en als totaal onzinnig kan worden beschouwd – dient te worden aangestipt dat op verschillende van uw foto's blijkt dat u vanaf begin mei in België bent (zie administratief dossier) en niet eind mei, begin juni, zoals u het CGVS wilt laten geloven (CGVS, 4). Met als gevolg dat ook aan uw reisweg geen geloof kan worden gehecht. Dit viel bovendien ook al op te maken uit de manier waarop u uw vertrek uit Marokko schetste. Zo gaf u aan in maart Marokko te hebben verlaten, zes dagen in Spanje te hebben verbleven en drie dagen in Frankrijk alvorens België binnen te komen (CGVS, pg. 4). U erop gewezen dat een kleine rekensom – 6 dagen in Spanje en 3 in Frankrijk - een wel zeer grote discrepantie toonde in uw tijdslijn in maart uit Marokko te zijn vertrokken en eind mei in België te zijn aangekomen verklaart u ineens een tweetal maand bij een vriend in Spanje te hebben verbleven (CGVS, pg. 4). U zou de vraag: 'hoelang bent u in het totaal in Spanje gebleven?' (CGVS, pg.4) niet goed hebben begrepen (CGVS, pg. 4), hetgeen natuurlijk een – nochtans moeilijk te begrijpen - mogelijkheid is. Iets wat echter niet te begrijpen valt is dat u, gevraagd naar de naam van de vriend waarbij u dan wel verbleef, aangaf dat het om een zekere M. (...) ging waarvan u de achternaam in Marokko wel kende maar nu niet meer (CGVS, pg.4) – hetgeen op zich al bevreemdend is daar jullie gedurende twee maand een relatie zouden hebben gehad en jullie hadden afgesproken samen naar België te reizen omdat het daar beter zou zijn voor homoseksuelen (CGVS, pg.4). Toen u echter werd gevraagd wie H. C. (...) was, de naam die u in de vragenlijst van DVZ liet noteren als de man met wie u vanuit Spanje naar België wou reizen (zie vragenlijst dd.22/11/2017, vraag 27), stelt u dat hij diegene was waarmee u in Spanje was (CGVS, pg.13). U gewezen op het feit dat u deze man in het begin van het gehoor de naam M. (...) toebedeelde, stelt u dat u het had over uzelf, die de naam M. B.

(...) aannam in Spanje tegenover de Spaanse autoriteiten (CGVS, pg.13). Het lijkt echter zeer onwaarschijnlijk dat u de vraag 'hoe heet uw vriend?' voorafgegaan door een tiental vragen over deze zelfde vriend (CGVS, pg.4) opeens zou invullen met een weetje over uzelf.

Wat eveneens als zeer opmerkelijk kan worden beschouwd, zijn uw verklaringen met betrekking tot uw laattijdige asielaanvraag. Zo zou u met één duidelijke missie uit Marokko zijn vertrokken. U had namelijk op internet gezien dat mensen met dezelfde geaardheid als u in Europa werden aanvaard (CGVS, pg.12). Daar u te weten kwam dat het er mogelijk was om homo te zijn (CGVS, pg.12), besloot u dan ook naar België te vluchten en er asiel aan te vragen (CGVS, pg.5). Een plan dat ook door uw vriend in Spanje werd bevestigd daar hij verklaarde dat men in België dergelijke asielaanvragen aanvaard (CGVS, pg.4) en deze verklaring u ervan weerhield om in Spanje asiel aan te vragen (CGVS, pg.4). De vraag dringt zich dan op waarom u pas besloot in november 2017, ruim een half jaar na uw aankomst in België én op het punt te worden gerepatriëerd naar Marokko, asiel aan te vragen (CGVS, pg.5).

Ook daar heeft u een allerm minst plausibel antwoord op. Zo stelt u dat uw neef, A' (...), waarbij u in België logeerde, u dit niet toeliet (CGVS, pg.5). U gevraagd waarom, stelt u dat hij niet wist dat u homo was (CGVS, pg.6). U erop gewezen dat u ook om zoveel andere redenen asiel kon aanvragen en u – die na navraag bevestigde niet te worden vastgehouden of opgesloten door uw neef (CGVS, pg.6) - zich op eigen houtje naar de asielinstanties kon bewegen om uw reeds in Marokko opgestelde doel te verwezenlijken, stelt u opnieuw dat hij dit niet toeliet (CGVS, pg.6). Uw neef zou hebben gezegd: 'Je bent mij neef. Blijf hier bij mij in België' (CGVS, pg.6). U er verder op gewezen dat de hele bedoeling van een asielaanvraag ligt in het gegeven dat u mogelijks in België zou kunnen verblijven (CGVS, pg.6), blijft u volhouden dat hij niet wilt dat u gaat en dat u bij hem zou blijven (CGVS, pg.6). Geopperd dat enkele uurtjes nu niet echt kwaad zouden kunnen, stelt u dat hij iets anders zou regelen (CGVS, pg.6). Daar het CGVS nog steeds moeite heeft om de reden achter deze weigerachtige houding van uw neef te begrijpen, geeft u vervolgens aan dat het eigenlijk uw moeder was die hem zou hebben opgedragen u niet toe te laten asiel aan te vragen omdat u anders ver van haar zou zijn (CGVS, pg.6). Nochtans zou uw moeder van de hele problematiek op de hoogte zijn geweest en wist zij dus dat uw leven in gevaar was (CGVS, pg.6). Dat zij u dan zou tegenhouden om asiel aan te vragen omdat u ver van haar zou zijn, is dan ook zeer verrassend te noemen. Ook de volgende redenen die u inroept om in eerste instantie geen asiel aan te vragen, namelijk een lange procedure en uw 'onwetendheid' dat men tijdens een asielprocedure ook ergens anders kon verblijven dan in een centrum (CGVS, pg.6) wegen helemaal niet op tegen de ernst van de problematiek die u naar voor brengt.

U had echter wel een plan. Indien u zou worden opgepakt, zou u het wel vertellen (CGVS, pg.5). Een plan waar u zich echter niet aan hield aangezien u in juni tweemaal werd opgepakt en toch het stilzwijgen behield (CGVS, pg.5). Het had een derde arrestatie, een verblijf in het gesloten centrum én een eerder mislukte repatriëring nodig om u tot overtuiging te brengen toch asiel aan te vragen (CGVS, pg. 5,6). Als asielzoeker mag in alle redelijkheid van u worden verwacht dat u bij aankomst in het land waar u bescherming zoekt, deze vrees ook onmiddellijk kenbaar maakt. Dat u zich pas vluchteling verklaarde toen u op het punt stond naar Marokko terug te moeten keren is meer dan veelzeggend en doet volledig afbreuk aan de oprechtheid van uw aanvraag.

Bovenstaande argumentatie maakt dat u uw algehele geloofwaardigheid en uw oprechtheid al volledig in diskrediet bracht. Evenwel kunnen er ook betreffende uw vluchtaanleiding nog tal van zaken worden opgemerkt. Ten eerst betreft het een inconsistentie tussen uw verklaringen bij de DVZ en huidige gehoor. Zo gaf u in de vragenlijst, opgesteld met de hulp van een medewerker van DVZ aan dat de familie van A. (...) reeds in 2007 op de hoogte kwam van uw relatie en dat jullie beide met de dood werden bedreigd (vragenlijst DVZ dd. 22/11/2017, pg. 1). In huidige gehoor geeft u echter aan dat de familie van A. (...) pas in 2010 op de hoogte kwam van zijn geaardheid en hem daarop vermoordde en naar u op zoek gingen om ook u te doden (CGVS, pg. 7). Hiermee geconfronteerd herhaalt u de verklaringen die u aflegde in huidig gehoor (CGVS, pg.7). Nochtans gaf u in het begin van het gehoor aan dat u bij het invullen van de vragenlijst de tolk had begrepen, uw verklaringen nogmaals aan u werden voorgelezen en alles correct genoteerd stond (CGVS, pg.2) waardoor deze anomalie nogmaals uw geloofwaardigheid onderuit haalt. In de marge dient te worden gewezen op uw verklaring dat u door uw familie werd verstoten (vragenlijst dd.22/11/2017, pg.1), dit staat in schril contrast met uw bewering in huidig gehoor dat uw geaardheid niets verder veroorzaakte tussen u en uw familie (CGVS, pg.8).

Indien vertrokken wordt vanuit uw meest recente verklaring dat de familie van A. (...) pas in 2010 op de hoogte kwam van jullie relatie, daarop A. (...) hadden vermoord en ook u door de roddel die zoals u aangeeft in de Marokkaanse cultuur heel snel de ronde doet (CGVS, pg.10) vernam dat de familie van A. (...) ook u wou vermoorden (CGVS, pg.9), is de keuze van uw toevluchtsoord wel zeer opvallend te noemen. Zo zou u een jaar gewoon thuis hebben gezeten en het huis niet hebben verlaten (CGVS, pg.9). Dit gegeven strookt allerm minst met een vrees te zullen worden gedood door een familie die op de hoogte is van uw identiteit. Meer nog, na een jaar te zijn ondergedoken, ving u uw publiek leven in Fez weer aan door uw opleiding te vervolledigen en een kamer te huren dichtbij dit instituut (CGVS, pg.2).

Dat u gedurende drie jaar in Fez bleef wonen, doet nog eens afbreuk aan uw vrees. Meer nog, het is zeer opvallend dat u überhaupt drie jaar in Fez kon blijven wonen. Gezien u meteen na de dood van A. (...) te weten kwam zelf te zijn gevisieerd en u hiervan op de hoogte kwam via via , is het niet ernstig te noemen dat deze familie in drie jaar tijd u niet zou hebben weten te vinden (CGVS, pg. 9), zeker in acht genomen dat u niet meteen de meest opzienbarende voorzorgsmaatregelen had genomen. U verbleef vervolgens nog vier jaar in Tanger alvorens u, terug op de via via wijze, te weten kwam dat u werd gezocht en aldus besloot het land te verlaten volgens een reisroute waarover al eerder werd gesteld als ongeloofwaardig kan worden beschouwd. Het dient opnieuw geen betoog dat deze oppervlakkige en met tijden uiterst verwarrende en tegenstrijdige verklaringen (zie gehoorverslag) uw geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Bovendien bleek dat u weinig tot geen moeite ondernam om het onderzoek naar aanleiding van de moord op de man die alles voor u was (CGVS, pg. 8) enigszins op te volgen. U zou te weten zijn gekomen dat er iemand is veroordeeld voor de moord, maar weet niet te kennen te geven wie het betreft of welke de familie link is (CGVS, pg.14). Na uw vertrek naar Tanger in 2013 hield u zelf helemaal op iemand hierover te bevragen (CGVS, pg.14). Daarnaast legt u geen enkel objectief begin van bewijs voor die zowel de moord, als het onderzoek, als uw zeven jaar durende relatie met A. (...) kan staven.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat u zich bedient van leugenachtige verklaringen, dat u uw eigen geloofwaardigheid en oprechtheid in totale diskrediet brengt, uw relaas doorspekt is van tegenstrijdigheden zowel ten aanzien van de vragenlijst van 22/11/2017 als van uw huidig gehoor, u zich inlaat met oppervlakkige en warrige verklaringen, u geen enkele verschoningsgrond biedt voor het laattijdig indienen van uw asielaanvraag, er zowel aan uw vluchtaanleiding als uw reisroute geen geloof kan worden gehecht. Gezien bovenstaande kan er bovendien ook aan uw beweerde homoseksuele geaardheid weinig geloof worden gehecht. Dit blijkt ook uit wat volgt.

Er dient immers te worden gewezen op het feit dat hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen. Van een asielzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit, en dat deze verklaringen verder reiken dan oppervlakkige verklaringen. Nergens uit uw verklaring linkt u de ontdekking van uw geaardheid aan twijfels en psychische onrust die men kan verwachten bij de ontdekking van een geaardheid die helemaal niet aanvaard is binnen de homofobe maatschappij waarin u stelde te zijn opgegroeid. Integendeel, u – die op 12/13 jarige leeftijd nog nooit iets had gehoord of vernomen over het begrip homoseksualiteit – zou meteen vrede hebben genomen met het feit dat u op mannen viel daar u concludeerde dat u daarmee aangeboren was (CGVS, pg.11). Pas in 2007 zou u hierover op internet iets hebben opgezocht en gezien dat het in Europa mogelijk was (CGVS, pg. 12). U gevraagd hoe u zich voelde in die vier jaar dat u niets wist over homoseksualiteit en het vallen op mannen geenszins aanvaard was binnen de maatschappij waarin u opgroeide, gooit u het meteen over de seksuele boeg (CGVS, pg.12). De homoseksuele geaardheid wordt echter niet aannemelijk gemaakt door de loutere beschrijving van (stereotype) homoseksuele daden en kan niet enkel herleid worden tot het seksueel contact. U terug gevraagd naar uw beleving, stelt u dat de aanvaarding van uw geaardheid niet iets moeilijks was, u omschrijft het zelfs als 'simpel' (CGVS, pg.12). Het was voor u geen complexe zaak of iets waar u veel bij hebt nagedacht (CGVS, pg.12). U gevraagd naar uw toekomstplannen in deze volgens u weinig complexe situatie, geeft u zelfs aan dat u huwelijksplannen had met uw geliefde (CGVS, pg. 12). Aangezien volgens u er slechts de laatste drie jaar sprake is van een homohuwelijk in Marokko en dit slechts heel zelden zou gebeuren (CGVS, pg.12), is het zeer verwonderlijk dat dit uw idee zou zijn geweest tijdens uw relatie met A. (...) van 2003 tot 2010. Uw ongecompliceerd beeld dat u ophangt van een homoseksuele relatie in Marokko en uw beleving ervan strookt langs geen kanten met de complexe realiteit en doet andermaal afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten slotte kan overigens worden opgemerkt dat u, wiens doel het steevast zou zijn geweest omwille van uw geaardheid in België asiel aan te vragen teneinde uw homoseksualiteit te kunnen beleven, helemaal niet bekend bent met het homomilieu (CGVS, pg.11). Dat u altijd thuis was en niet veel buiten kwam is een understatement van jewelste gezien de vele foto's die op facebook werden gepost van uw uitgaansleven. Het is tevens opmerkelijk dat u, die in 2007 reeds opzoekingen deed over homoseksualiteit in Europa, ook op internet hierin uw weg niet weet te vinden (CGVS, pg.11).

Bovenstaande maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw vermeende homoseksualiteit en uw voorgehouden asielmotieven. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend. Evenmin komt u in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de “*algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. X), deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan haar asielaanvraag en meent dat verwerende partij een “*subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet*”. Verzoekende partij volhardt erin dat het Facebookaccount van haar broer is, wie sterk op hem lijkt. Wat betreft de inconsistentie aangaande haar reisroute, houdt verzoekende partij vol dat zij de desbetreffende vraag niet goed begrepen had en benadrukt zij dat zij een tweetal maanden bij haar vriend in Spanje verbleef. Verder bekrachtigt zij dat deze vriend H. C. heet en niet M.. Wat betreft de laattijdigheid van haar asielaanvraag, volhardt verzoekende partij dat haar neef haar niet toeliet asiel aan te vragen dit op verzoek van haar moeder die niet wou dat verzoekende partij in België bleef. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar gehoor op het Commissariaat-generaal, bevestigt verzoekende partij vooreerst dat de familie van A. in 2010 op de hoogte kwam van hun relatie. Verzoekende partij meent dat er desbetreffend sprake is van een misverstand met de tolk. Tevens bekrachtigt zij dat haar familie haar niet verstootte toen ze op de hoogte kwamen van haar homoseksualiteit. Voorts is zij in haar ouderlijke huis gebleven nadat zij vernam dat de familie van A. haar wilde vermoorden omdat zij kampte met psychologische problemen na de dood van haar vriend. Nadien verhuisde zij naar een “*andere, ver gelegen wijk van Fez*” waar zij dacht dat de familie haar niet terug zou kunnen vinden. Dat zij zich niet verder geïnformeerd heeft over het onderzoek naar de moord op haar vriend kan haar evenmin verweten worden gezien haar vrees voor de familie van A..

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verwerende partij op grond van de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing, dewelke ondersteund worden door het administratief dossier, terecht besluit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielaanvraag van verzoekende partij. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat (i) verzoekende partij de asielinstanties bewust trachtte te misleiden middels het afleggen van leugenachtige verklaringen in verband met het beschikken over een Facebookaccount; (ii) zij geen enkele aanvaardbare verschoningsgrond biedt voor het laattijdig indienen van haar asielaanvraag; (iii) haar relaas doorspekt is van tegenstrijdigheden zowel ten aanzien van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als van haar gehoor op het Commissariaat-generaal; (iv) zij gewoon thuis bleef nadat zij vernam dat de familie van A. haar ook wou vermoorden en na een jaar zelfs haar publiek leven in Fez weer aannam; (v) zij weinig tot geen moeite ondernam om het onderzoek naar aanleiding van de moord op de man die alles voor haar was enigszins op te volgen; en (vi) zij geen enkel objectief begin van bewijs voorlegt die zowel de moord, als het onderzoek, als haar zeven jaar durende relatie met A. kan staven.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij blijft daarentegen steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Evenmin is het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor of opeenvolgende vraagstelling, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Verzoekende partij laat eveneens na *in concreto* aan te tonen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan een misverstand met de tolk. Bovendien merkt de Raad in dit verband op dat verzoekende partij de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat deze haar werd voorgelezen in het Arabisch, ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst CGVS) en bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat haar verklaringen er correct genoteerd waren (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 05/12/2017, p. 2). Verder werd verzoekende partij er tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op gewezen eventuele problemen met de tolk kenbaar te maken, doch maakte zij dienaangaande geen opmerkingen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 05/12/2017). Dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan een misverstand met de tolk toont zij dan ook op generlei wijze aan. Wat voorts nog haar opmerking betreft dat zij in haar

ouderlijk huis bleef omdat zij psychologische problemen had na de dood van haar vriend, meent de Raad dat de verwijzing naar haar psychologische problemen na de dood van haar vriend geenszins kan volstaan om te verklaren waarom zij in haar ouderlijk huis bleef ondanks het risico dat zij daar liep. Overigens lijkt dergelijke risicovolle situatie allerm minst bevorderlijk voor de verwerking van de dood van haar vriend. Dat zij na een jaar zelfs haar publieke leven hernam in Fez is des te frapperender en is allesbehalve verenigbaar met de door haar voorgehouden vrees. Ten slotte ziet de Raad niet in hoe het louter navragen bij familie of vrienden naar de evolutie van het onderzoek naar aanleiding van de moord op haar vriend een gevaar voor verzoekende partij (of haar familie/vrienden) zou kunnen opleveren.

2.2.5.1. Waar verwerende partij geen geloof hecht aan haar homoseksualiteit, meent verzoekende partij dat de analyse van verwerende partij *“duidelijk gebaseerd is op een “homoseksuele archetype”*. Nochtans het is *“niet omdat de persoonlijke ervaring van de verzoeker en zijn verklaringen niet binnen het kader-type van de antwoorden verwacht door de CGVS vallen dat hij automatisch niet homoseksueel is”*. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar de richtlijnen van het UNHCR in verband met de beoordeling van seksuele geaardheid dewelke *“een zeer interessante analyse, op basis van verschillende elementen, voor beoordeling van de seksuele geaardheid van een asielzoeker (zelf-identificatie; kindertijd; zelfrealisatie; de niet-conformiteit; familierelaties, romantische en seksuele relaties, de relatie met de LGBTI gemeenschap, Godsdiens t)”* bieden. Waar verwerende partij het verwonderlijk acht dat zij en haar vriend huwelijksplannen hadden, bemerkt verzoekende partij dat zij niet in Marokko dachten te huwen maar in Europa. Waar opgemerkt wordt dat zij weinig kennis heeft over het homomilieu in België, stelt verzoekende partij nog dat zij met haar neef uitging en dan ook geen andere homoseksuelen kon benaderen.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij in bovenstaand betoog geen overtuigende argumenten aanbrengt die van aard zijn de motivering in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden homoseksuele geaardheid in een ander daglicht te stellen.

Vooreerst blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij rekening gehouden heeft met de verschillende elementen die het UNHCR vermeldt in haar richtlijnen. Door verwerende partij wordt evenwel terecht besloten dat het ongecompliceerd beeld dat verzoekende partij ophangt van een homoseksuele relatie in Marokko en haar beleving ervan langs geen kanten strookt met de complexe realiteit van de ontdekking van een geaardheid die helemaal niet aanvaard is binnen de homofobe maatschappij waarin zij stelde te zijn opgegroeid.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij en haar vriend in Europa dachten te huwen, meent de Raad dat dit een loutere *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde haar verklaring dat zij en haar vriend huwelijksplannen hadden terwijl zij nochtans aangaf dat er slechts de laatste drie jaar sprake is van een homohuwelijk in Marokko en dat dit slechts heel zelden zou gebeuren alsnog plausibel te laten schijnen. Immers gaf verzoekende partij nergens tijdens haar gehoor aan dat zij en haar vriend in Europa dachten te huwen en stelde zij louter dat ze *“de intentie (hadden) om te trouwen, maar (...) wisten (...) dat het moeilijk was omdat zoiets niet aanvaard werd”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 05/12/2017, p. 12).

Met de loutere bemerking dat zij met haar neef uitging en dan ook geen andere homoseksuelen kon benaderen doet verzoekende partij verder op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij helemaal niet bekend is met het homomilieu in België terwijl het haar doel nochtans zou zijn geweest omwille van haar geaardheid in België asiel aan te vragen teneinde haar homoseksualiteit te kunnen beleven.

2.2.6.1. Verzoekende partij onderstreept nog dat zij bij een terugkeer naar Marokko wel degelijk een vrees voor vervolging heeft omwille van haar homoseksualiteit. Zij wijst erop dat homoseksualiteit in Marokko strafrechtelijk verboden is en zwaar bestraft wordt. Homoseksuelen worden er mishandeld en gestigmatiseerd. Verzoekende partij voegt in dit verband verschillende rapporten als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlagen 3-6).

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar rapporten aangaande de algemene situatie in haar land van herkomst voor personen met een homoseksuele geaardheid, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.X), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar

verzoekende partij in gebreke blijft nu uit wat voorafgaat is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden homoseksuele geaardheid.

2.2.7. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, inclusief haar seksuele geaardheid, geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de landeninformatie (administratief dossier, stuk 8), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor in het gesloten centrum Vottem d.d. 5 december 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet preciseert op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord, dat zij toegang had tot haar dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissing met reden werd omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT